

GYERMEKHÍR

Újra itt van a nagy csapat

Szeptemberben újabb kalandok sora várt ránk. Másodikán csapatunk régi tagjai játékos lovagi tornát rendeztek azoknak a gyerekeknek, akik kedvet éreztek ahhoz, hogy közösségünkhöz csatlakozzanak.

A sokféle mozgásos feladat után jólesett leülni a tábortűz köré. Itt került átadásra a Rákóczi-túra teljesítéséért járó 13 emléklap és három túrajelvény (Dudás Klaudia 39, Falcsik Balázs 32, Orosz István 30 Rákóczi-emlékhelyet ismert meg, keresett fel).

A jelvénytérző mozgalomban bakancsosaink közül hatan bronz, ketten arany fokozatot értek el (Gulácsik Hedvig 210 km, Czeilinger Csaba 235 km).

Énekeltünk még egy kicsit a hamvadó tábortűznél, majd a gyors és közös rendrakás után hazaindultunk.

Szeptember 30-án az avatáson tettek ígéretet új tagjaink, majd az úttörőink fogadalmotétele következett. Nyakkendőiket régi tagjainktól vehették át.

Az ünnepélyes pillanatok után Ti és Mi játékban mérkőztek meg a lányok és a fiúk. Az ifik és a nyolcadikosok által vezetett verseny a lányok hajszálnyi győelmét hozta. Az érdekes játékok mindenkit felcsigáztak, vállalkozó kedvű jelentkezőből sem volt hiány. A gyerekek igazolták, hogy a mai kor aprókái és nagyobbkái is szeretnek játszani. Az ifik készítette uzsonna pillanatok alatt elfogyott. Arany János óta tudjuk: „Jobb ízű a falat, ha mindnyájan esznek”.

Nagy sikere volt az egyik támogatóunktól kapott ingeknek is. A szemfülesebbje még a méreteken is válogathatott.

Mint minden programunknál, most is megmutatkozott a közösség ereje, hiszen rövid idő alatt rendbe tettük iskolánk auláját és a tantermet. Csupán egyetlen kisfiún látszott a csodálkozás, hogy nálunk mindenki kiveszi a részét a munkából, s még rá is számítunk. Előbb-utóbb ő is megtanulja az együtt végzett munka örömét.

Október 9-én az aradi vértanúkra és Batthyány Lajosra emlékeztünk Budapesten. Az örökmécsesnél koszorúnk elhelyezése után gyertyát gyújtottunk, majd kört alakítva elénekeltük a Szózatot.

Buda vára volt a célállomás ezen a napon, ahol városismerteti portya várt a gyerekekre. A Heves megyei Apc községből

Dudás Klaudia és Orosz István Rákóczi-túrajelvényes lett

is érkeztek versenyzők. 4-5 fős csapatokban térképvázlat segítségével járták be a magyar történelem egyik meghatározó helyszínét a Hadtörténeti Múzeumtól a Budapesti Történeti Múzeumig. Előzetes ismereteik mellett jól hasznosíthatták a helyszíneken fellelhető információkat, sőt kommunikációs készségüket is kamatoztathatták, amikor idegenektől próbáltak választ kapni a feladatlap egy-egy fogósabb kérdésére. A három órás szintidőn belül mindenki beérkezett a célba, így a játék megvalósulását segítő ifivezetők is elhagyhatták állomáshelyeiket. A történelmi, kultúrtörténeti, tájékoztató, művészettörténeti kérdéseket ügyesen válaszolták meg a versenyzők. Így aztán minden ajándék gazdára talált az eredményhirdetésekor. Legeredményesebb csapatunk a harmadik helyet szerezte meg.

A verőfényes napsütés elkísért bennünket a siklón tett utazásunk közben is, amikor Budapest panorámájában gyönyörködhattunk. A Vérmezőn lévő játszótér számtalan különleges, EU komfort lehetőséget nyújtott, melyet a gyerekek nagy bőszen ki is használtak.

A vonatút közben már arról folyt a szó, hogy ki mit fog kipróbálni a tárnoki búcsúban.

Október 13-14-én a Millenárison megrendezett Civilládá keretében állítottuk ki gyermekszervezetünk munkáját reprezentáló tablóinkat, munkáinkat. A két nap alatt sokan megfordultak nálunk, így népszerűsítettük tevékenységünket. Mivel idén a 10. alkalommal rendezték meg a civilszervezetek bemutatkozását szolgáló országos fórumot, ezért tombolahúzást is tartottak. A fődíjat – egy tortát – mi nyertük meg.

Október 26-án részt vettünk Budaörsön a kistérségünk településeiben működő gyermek- és diákjogi érdekképviselőket folytató szervezetek konferenciáján. Két gyermekvezetőnk és egy ifivezetőnk volt velem ezen a tanácskozáson, ahol megismertük Pest Megye Közgyűlése ifjúságért folytatott munkáját és terveit, pályázati lehetőségeit. Tájékoztató hangzott el az ENSZ Gyermekjogi Egyezményéről. Délután egy tréning

Halió, halió, úttörőnek lenni jó!

közben sajtátíthattuk el az Ifjúság 2000–2006. nemzetközi pályázat megírásának fortélyait. Ez a jövő évi, Erdélyben rendezendő táborunkhoz segíthet anyagi forrásokat találni.

Zrínyisnek lenni

Budapest, 2005. szeptember 22.

(Az alábbi gondolatok a Megyeháza dísztermében hangzottak el a Pest Megyei Gyermek és Ifjúsági Alapítvány megalakulásának 15. évfordulóján rendezett ünnepi ülésen és díjátadási ünnepségen.)

Beszélhetnék számokról, statisztikákról, program előzetesekről, az elmúlt évek száraz tényeiről, illetve a várható jövőről. Mégis szerintem Zrínyisnek lenni egészen más dolog. A mi kis szervezetünk – mely nem is olyan kicsi – sokkal inkább a játékról, a játékos tanulásról, az élményekről, a kalandról szól. Említhetem a táborozásokat a Mecsekben, a Börzsönyben, a Tisza mentén és határainkon túl egyaránt, az izgalmas túrákat vízesések és sziklák közt, az egy-egy napos vagy rövid hétvégi kirándulásokat szép kis országunk gyönyörű tájain.

A vetélkedőket, kulturális programjainkat, melyek során az 1848-as forradalom emlékeit kutatva fedeztük fel az országot, jártunk Kossuth és Rákóczi nyomában, és igyekeztünk minél többet magunkba szívni a körülvevő történelemből, kultúrából olyanformán, hogy az a kicsiknek is érdekes legyen.

De mindebből annyira sok élményem származik, hogy mindent elmesélni lehetetlen lenne. Ezért megpróbálok kiemelni egyet, hogy ez az egész ne csak hangzatos szavak összességének tűnjön.

Van egy legenda (ez igazándiból idősebb ifjjeink agyszüleménye), amely szerint egy cseléd lány szelleme kísért a gerecsei Maróthegyi Súlyomfészkek közelében. Nos, történt egyszer az eset, mikor is egyik téli táborunk alkalmával az igen nagyszájú gyereksereg élénk állt (mármint az ifvezetők elé), és kijelentették, hogy márpedig az éj leple alatt ki akarnak menni a közeli aprócska temetőbe, hiszen ők nagyon vagányok.

Hát legyen! – mondtuk nekik. És mellékesen elmeséltük a helyhez kötődő rémtörténetet is a biztos hatás érdekében. Senki sem futamodott meg, egészen indulásig (volt majdnem nyolc óra). Ekkor felére csökkent a csapatlétszám, majd mire a temetőhöz értünk volna, az összes kis lurkó visszasomfordált a táborba. Édesek voltak, ahogy a vagány nagyfiúkból szívük szerint a paplan alá bújó gyerkőcök lettek.

Azt hiszem, ez volt az első olyan élményem, mely arra a tudatra ébresztett, hogy a gyermekkor csodálatos, és hogy nekem ennyire színes jutott, azt az úttörőcsapatunknak is köszönhetem.

Eljött az az idő, mikor a kapott törődést viszonzhatom, munkámmal segíthetem a csapatot, felelősséggel foglalkozhatok a gyerekekkel, szervezhetek programokat, átadhatom a következő generációnak mindazt az élményt és tapasztalatot, amit itt kaptam, és még most is kapok.

S ha ez olykor egy kicsit fárasztó is, megéri, hisz hatalmas segítséget kapok a nagybetűs élethez.

Gebei Dóra
ifivezető

Fodor Máté és Bálint Niki a Batthyány-örökmécsesnél koszorúzott

Bakancsos barangolásaink

Turisztikai szakosztályunk tagjaival csodálatos őszi napokat töltöttünk együtt az elmúlt hétvégeken.

Szeptember 23. és 25. között a Gerecse nyújtott ideális helyszínt turisztikai képzésünknek. Az elméleti tudnivalókat a terepi munka és a feladatlapok megoldása közben hasznosíthatták bakancsosaink. Megismerkedtek a legkorszerűbb helymeghatározási rendszerek használatával, s a gyakorlatban ki is próbálhatták azt. Ebben a Pécsen működő Egy Hájjában Alapítvány tagjai voltak segítségünkre.

A Maróthegyi Súlyomfészkek most is finom falatokkal várt bennünket, de volt alkalom az önkiszolgáló munka gyakorlására is, mivel néhány étkezéshez magunk készítettük az enni-valót.

Épp szarvasbőgés idején jártunk a Dunántúli-középhegység gyöngyszemében. Fantasztikus élmény volt a bikák hangja az éjszakai erdőben. Láttunk kerecsensúlyomot, mely e vidék fokozottan védett madara, hollót, rókát, szarvasokat.

Új barátságok szövődtek, hiszen a tárnoki gyerekeken kívül más településekről is érkeztek résztvevők.

S jöttek Tárnokról is! A mi programunktól függetlenül érkeztek meg régi ifvezetőink, akik baráti kapcsolatban vannak egymással annak ellenére, hogy ők már a felnőttek életét élik. Többen közülük már HTTP-sek. Tréfásan így neveztük el a

Harmincon Túliak Társasága tagjait. Ők már nagyok, maguknak szerveznek programot, de azért a Pisznícére vezető túránk során mégiscsak hozzánk szegődtek. Jó volt együtt lenni velük az elmúlt évtizedek alatt is és most is. Van egymáshoz közünk. S úgy gondolom, hogy atomizálódó világunkban ez nem kis dolog.

Október 16-án a Kelet-Mecsekbe vitt utunk. Férjemmel még a nyáron fedeztük fel a Melegmányi-völgy látnivalóit, s most itt volt az alkalom, hogy szakosztályunk tagjai is megismerjék ezt a fantasztikus vidéket. Kiscsoportokat alakítva kapták meg túratérképeiket, melyeket betájolva nekik kellett megtalálni a helyes utat. A kiscsoportok felváltva vezettek, ügyelve a túravezetés szabályainak betartására. Szurdokvölgy, patakmeder, források, hidak keresztelték utunkat. Különleges látni-

A városismereti verseny legeredményesebb csapatai Buda várában

